

Prieteni pentru totdeauna

(1 Tesaloniceni 2:13 – 3:13)

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: 1 Tesaloniceni 2:13–3:13;
Romani 9:1-5; 11:1-12, 24-32; Matei 24:9-22; 10:42.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi.” (1 Tesaloniceni 3:13)

Gândul central: Pavel continuă să îi laude pe tesaloniceni pentru lucrurile bune pe care le observă la ei și să-i încurajeze în mijlocul persecuției cu care se confruntă.

Când citim aceste pasaje, observăm că pentru Pavel tesalonicenii nu sunt doar niște membri ai bisericii, ci sunt prietenii lui. Între el și acești oameni există o legătură emoțională profundă, iar Pavel pune accent pe această legătură din dorința de a le întipări în minte adevărul că îi iubește. Cuvintele sale sunt sincere, dar îi pregătesc pentru criticile pe care urmează să li le aducă.

Pavel începe și încheie secțiunea cu o rugăciune. De fapt întregul pasaj este scris sub forma unei rugăciuni. În spatele accentului pus pe rugăciune stă dorința lui ca tesalonicenii să fie „fără prihană în sfințenie” (1 Tesaloniceni 3:13, vezi și 1 Tesaloniceni 2:19,20) la a doua venire a lui Isus.

Prietenia dintre el și tesaloniceni este mai profundă decât prietenii pământești; este o prietenie care va continua dincolo de sfârșitul timpului și al istoriei acestui pământ. Pavel așteaptă cu nerăbdare să petreacă veșnicia împreună cu ei. Dorința aceasta îl determină să-și exprime pe parcursul epistolei îngrijorarea adâncă față de convingerile și comportamentul lor. El îi iubește și dorește ca ei să fie pregătiți pentru revenirea lui Hristos.

La prima vedere, 1 Tesaloniceni 2:13-16 pare să fie o deviere de la subiectele tratate în versetele anterioare (dorința lui Pavel de a-I fi plăcut lui Dumnezeu și purtarea de grijă față de credincioși). Versetul 13 continuă să vorbească despre reacția tesalonicenilor față de apostoli și față de Evanghelie.

Începând cu versetul 14, Pavel revine la subiectul imitației. Persecuția din Tesalonic era asemănătoare cu persecuția suferită de creștinii din Iudeea. Acolo, creștinii dintre iudei erau persecutați de iudei, iar în Tesalonic, creștinii (în majoritatea lor proveniți dintre păgâni) erau persecutați de păgâni și de iudei deopotrivă. Pavel arată aici că persecutarea creștinilor face parte din curentul general. Cei care Îl urmează pe Hristos vor întâmpina opoziție și chiar persecuție.

1. Citește 1 Tesaloniceni 2:14-16. Ce mesaj ne transmite pasajul acesta astăzi? Ce idee *nu* este susținută aici?

Pavel arată aici care e părerea lui despre un anumit grup de iudei care mergeau pe urmele lui din loc în loc, semănând discordia și împotrivirea față de apostoli. Pasajele biblice asemănătoare cu acesta au fost crunt denaturate și răstălmăcite pentru a „justifica” persecutarea poporului evreu. Dar acest tip de aplicație universală depășește cu mult ideea pe care Pavel vrea să o exprime. El se referă în mod concret la autoritățile iudaice care colaboraseră cu romanii pentru a-L condamna la moarte pe Isus și care au depus eforturi uriașe pentru a pune piedici predicării Evangheliei. De altfel, Pavel pare să repete ceea ce a spus Isus despre cei care încercaseră să-L omoare (Matei 23:29-36).

Nu trebuie să uităm că Pavel însuși era evreu. El nu îi denigrează pe evrei ca popor. Isus însuși era evreu. Primii ucenici erau evrei. Prima biserică creștină a fost formată din evrei. În ceea ce-l privește pe Pavel, orice evreu pe care-l întâlnea (Sila, Barnaba și Timotei, de exemplu) era un potențial prieten pentru veșnicie (vezi Romani 9:1-5; 11:1-12, 24-32).

Orice om de pe pământ este un suflet „pentru care a murit Hristos” (Romani 14:15, 1 Corinteni 8:11). Prejudecățile față de diferite categorii de oameni nu au ce căuta între cei care trăiesc la piciorul crucii.

Este ușor să îndreptăm degetul acuzator spre biserică și să o învinuim de modul în care s-a purtat față de anumite categorii de oameni. Ce putem spune despre noi înșine? Ce prejudecăți etnice nutrim în sufletul nostru?

Obiectivele instructorului

- La nivelul cunoștințelor:** Grupa să înțeleagă faptul că adevărata credință în Hristos duce la stabilirea de relații veșnice între frații și surorile de credință.
- La nivelul sentimentelor:** Membrii grupei să conștientizeze că relațiile spirituale strânse le oferă încurajare și suport.
- La nivel practic:** Să ia decizia de a investi în mod sistematic timp în construirea relațiilor cu frații și surorile de credință.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Chemați să alcătuim o comunitate

- A. Planul lui Dumnezeu de răscumpărare a lumii a fost întotdeauna însoțit de invitația ca aceia care vor să-L urmeze să se alătore comunității Sale de credincioși, fie că respectiva comunitate era familia lui Avraam, poporul Israel sau biserica. Ce ne spune această despre importanța pe care El o acordă comuniunii cu frații de credință?
- B. Apostolul Pavel afirmă de câteva ori că biserica este „trupul lui Hristos” (Romani 12:3-8, 1 Corinteni 12:12-31, Efeseni 4:1-16). Ce ne spune această imagine despre relația care ar trebui să existe între credincioși?

II. Sentimente: Nevoia de comuniune

- A. Ce exemple din natură, din cultura noastră sau din lume, în general, ne arată că viața este cel mai bine trăită atunci când avem relații de prietenie cu ceilalți oameni?
- B. Ce binecuvântări aduce comuniunea? Ce probleme apar când comuniunea este împiedicată?

III. Practic: Zidirea comunității

- A. Cât de puternice sunt relațiile dintre membrii bisericii tale? Ce poți face pentru ca aceste relații să devină mai puternice?

Rezumat: Ca să poată trăi potrivit cu potențialul pe care l-au primit de la Dumnezeu, membrii bisericii creștine trebuie să alcătuiască o comunitate autentică, bazată pe dragostea față de frații lor de credință.

În cele paisprezece versete de la 1 Tesaloniceni 2:17 până la 3:10, Pavel relatează evenimentele petrecute după despărțirea sa de credincioșii din Tesalonic. Tema prieteniei străbate ca un fir roșu întregul pasaj. Tesalonicenii nu sunt pentru Pavel niște simpli enoriași, ci niște prieteni adevărați. Acest pasaj pulsează de emoție profundă.

Dorința lui Pavel este ca toate celelalte sfaturi și critici pe care le va aduce bisericii (în 1 Tesaloniceni 4 și 5) să fie citite în lumina iubirii și grijii sale față de ei. El a câștigat acest drept de a sfătui biserica de acolo tocmai datorită acestei iubiri. Sfaturile sunt primite cel mai bine atunci când sunt date din dragoste.

2. Citește 1 Tesaloniceni 2:17-20. Ce idee transmisă de Pavel aici este foarte relevantă pentru noi astăzi?

Verbul *despărțit* din versetul 17 (tradus de obicei prin „a smulge” sau „a lua cu forța”), provine dintr-un cuvânt care înseamnă „a rămâne orfan”. Când a fost nevoit să plece pe neașteptate din Tesalonic, Pavel a suferit atât de mult, de parcă și-ar fi pierdut părinții. Dorința lui de a-i vizita era mare, pentru că tânjea de dorul lor. Cu toate că nu îi putea vedea personal, el îi păstra pe toți în inimă. Pavel pune amânarea vizitei pe seama lui Satana, iar cuvintele pe care le folosește aici ne vorbesc despre realitatea mării lupte.

Dar Pavel nu își exprimă doar dorul după o legătură zilnică cu tesalonicenii, ci și dorința aprinsă de a-i înfățișa înaintea Domnului Isus la a doua Sa venire. Ei sunt confirmarea slujirii sale pentru Hristos, bucuria și mândria sa! Dorința sa este ca, la încheierea istoriei, să existe o dovadă că lucrarea sa a produs o schimbare în viața altora.

Un alt gând pe care îl desprindem din acest pasaj este acela de a nu uita care ne sunt prioritățile. Existența noastră aici nu este decât „un abur” (Iacov 4:14), dar are consecințe veșnice. Prioritatea lui Pavel este veșnicia, atenția lui se îndreaptă spre lucrurile care au o valoare și o importanță netrecătoare. În definitiv, dacă ne gândim mai bine la soarta finală a lumii noastre, ce altceva contează mai mult decât mântuirea celor pierduți?

Ce influență ar trebui să aibă tot ce facem în viața aceasta asupra mântuirii celor pierduți? Este frumos să discutăm despre acest ideal, dar ce putem face pentru a trăi în conformitate cu acest obiectiv?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Preocuparea lui Pavel pentru bunăstarea spirituală a credincioșilor din Tesalonice este o ilustrare a legăturilor de părtășie și de prietenie strânsă care există între urmașii lui Dumnezeu.

Studiul acesta se ocupă de istorisirile și de metaforele din Scriptură care subliniază importanța pe care o dă Dumnezeu formării de *comunități* de credință, ceea ce înseamnă nu numai comuniune *cu Dumnezeu*, ci și comuniune și prietenie *între urmașii Săi*.

Între anii 1955 și 1965, psihologul american Harry Harlow a făcut un studiu de un an pe pui de maimuță, prin care și-a propus să studieze izolarea socială. Puii au fost separați la naștere de mamele lor și au fost împiedicați să aibă legătură cu vreo altă ființă. Ei au fost împărțiți în două grupe: cei din primul grup au fost supuși unei izolări parțiale; cei din al doilea grup, au trăit într-o izolare *totală*, neavând nicio legătură cu o altă ființă. La anumite intervale de timp, câțiva pui erau aduși în legătură cu alți pui. Rezultatele experimentului au fost șocante.

Deși pe perioada izolării nu a murit niciun pui, fiecare dintre ei a dezvoltat probleme psihice serioase din cauza lipsei de socializare. Când erau aduși în legătură cu alte ființe, ei trăiau un șoc emoțional manifestat prin reacții ca: retragere în sine, legănare și incapacitate de a stabili relații sociale. Unii chiar au refuzat să mănânce și au murit. În raportul autopsiei, a fost menționată drept cauză a decesului anorexia emoțională. În funcție de durata perioadei de izolare, unii pui de maimuță au reușit să se recupereze parțial, dar testele au stabilit că, după douăsprezece luni de izolare, nu mai exista practic nicio șansă ca maimuțele să se recupereze din punct de vedere social. – Harry F. Harlow et al., „Total Social Isolation in Monkeys”, *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 54.1 (1965), pag. 90, 92, 94

Experimentele conduse de dr. Harlow sunt tulburătoare, însă rezultatele nu trebuie să ne surprindă prea tare. Istoria genezei ne arată clar că Dumnezeu a pus în fiecare dintre ființele pe care le-a creat – oameni, păsări sau animale – nevoia de părtășie și de comuniune.

De discutat: După ce l-a creat pe Adam, Dumnezeu a spus că nu e bine ca omul să fie singur (Geneza 2:18). De ce nu era bine? De ce sunt relațiile atât de importante?

3. Citește 1 Tesaloniceni 3:1-5 și Matei 24:9-22. Care este tabloul mai larg în care Pavel încadrează suferințele tesalonicenilor și suferințele proprii?

Pavel este atât de necăjit de absența sa din Tesalonic, încât ia decizia de a renunța la ajutorul lui Timotei în Atena pentru a obține informații direct de la sursă despre situația credincioșilor de acolo. El nu mai poate răbda dorul după ei și preferă să rămână fără Timotei decât să nu afle ce se petrece cu ei.

Întrucât Timotei urma să meargă la ei ca reprezentant al său, Pavel se străduiește să întărească autoritatea acestuia în biserică. Timotei este „fratele” lui și „slujitorul lui Dumnezeu în Evanghelia lui Hristos”. Unele manuscrise grecești merg până acolo încât îl numesc pe Timotei „conlucrător al lui Dumnezeu”. Titlul acesta este unul foarte înalt. Pavel știe că misiunea lui avea să fie dificilă și face tot ce ține de el pentru ca Timotei să fie primit la fel de bine cum ar fi fost primit el însuși.

Versetele 3 și 4 ne ajută să ne facem o idee despre ceea ce le-ar fi spus Pavel tesalonicenilor dacă ar fi putut să le facă o vizită. Cuvintele pe care le-a ales pentru a descrie suferințele lor sunt tipice pasajelor referitoare la timpul sfârșitului, ca de exemplu Matei 24:9-22. Nu trebuie să fim surprinși că trecem prin neazuri, pentru că am fost avertizați cu privire la ele.

Suferințele creștinilor ne trimit cu gândul la evenimentele din timpul sfârșitului, perioadă în care toți adevărații urmași ai lui Hristos vor fi persecutați (vezi Apocalipsa 13:14-17). Pentru noi, suferința trebuie să fie o împlinire a profeției și o încurajare, nu un motiv de descurajare. Scopul existenței profeției nu este acela de a ne satisface curiozitatea cu privire la viitor, ci de a ne oferi un motiv solid de încredere în fața problemelor cu care ne confruntăm zilnic.

În versetul 5, Pavel ne arată că mai are un motiv pentru care îl trimite pe Timotei la Tesalonic. El se teme ca nu cumva frații să-și fi pierdut credința din cauza greutăților prin care au trecut. Temerea sa este ca nu cumva misiunea din Tesalonic să fi fost zadarnică sau fără rezultate.

Ce putem face zilnic pentru a ne pregăti din punct de vedere spiritual pentru încercările inevitabile ale vieții?

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

I. Distrugătorul comunității

(Recitiți în cadrul grupei 1 Tesaloniceni 2:17-20.)

Lucrarea lui Pavel în Tesalonic a fost întreruptă brusc când mai mulți iudei furioși au convins autoritățile să îl alunge din cetate. În scrisoarea către tesaloniceni, Pavel amintește despre plecarea sa, dar o prezintă dintr-o altă perspectivă. Nu interdicția autorităților sau opoziția unor iudei îl împiedicau să se întoarcă la ei, ci Satana, cauza finală a tuturor acestor probleme, era cel care punea piedici. În epistolele sale, Pavel îi menționează numele de puține ori, iar menționarea în acest pasaj este importantă întrucât ea ne vorbește despre marea luptă care se dă în spatele istoriei pământului. Satana face eforturi mari pentru a pune piedici comuniunii dintre copiii lui Dumnezeu.

Încă de la crearea omului, Satana a făcut tot felul de planuri pentru a pune piedici planului lui Dumnezeu ca oamenii să trăiască într-o comuniune neîngrădită cu El și unii cu alții. La început, el a reușit să-i întoarcă pe Adam și pe Eva împotriva lui Dumnezeu și apoi, pe unul împotriva altuia. De atunci încoace, Satana s-a străduit să zădărnicească planul lui Dumnezeu de refacere a relațiilor rupte. El știe că, dacă trăiesc în unitate, credincioșii sunt o forță uriașă spre bine și nu trebuie să ne surprindă faptul că el depune eforturi deosebite pentru a produce disensiuni, despărțire, înstrăinare și ostilitate între ei. Este adevărat însă că el nu poartă întreaga vină pentru aceste rele. Păcatul a contaminat întreaga familie omenească și de aceea, de multe ori, suntem dispuși să ducem la îndeplinire planurile sale fără ca el să ne invite.

De discutat: Ce relatări biblice ne descoperă eforturile lui Satana de a distruge relațiile dintre copiii lui Dumnezeu? Ce ne spun ele despre harul lui Dumnezeu care lucrează activ pentru a reface și a vindeca relațiile rupte?

II. Dorul lui Pavel de credincioși

(Recitiți în cadrul grupei 1 Tesaloniceni 3:1-13.)

Te-ai simțit vreodată izolat și singur într-un grup de persoane pe care nu le cunoșteai prea bine sau între care nu te simțeai prea bine și ți-ai dorit să fi avut măcar un prieten apropiat cu care să stai? Se pare că așa s-a simțit apostolul Pavel în Atena după ce l-a trimis pe Timotei înapoi la Tesalonic. Deși este dificil să corelăm toate evenimentele descrise în

- 4. Timotei a fost trimis să-i încurajeze pe tesaloniceni. Ce vești aduse de el l-au bucurat și l-au încurajat pe Pavel? Ce lucruri observate de Timotei au fost considerate de Pavel ca fiind bune? 1 Tesaloniceni 3:6-8**
-
-
-

Cuvintele „dar chiar acum” din versetul 6 sunt foarte semnificative. Pavel s-a așezat numaidecât să le scrie tesalonicenilor. Imediat ce a primit veștile de la Timotei, a și trecut la scrierea primei sale epistole către tesaloniceni.

- 5. Ce aflăm din 1 Tesaloniceni 3:9,10 despre viața de rugăciune a lui Pavel? Ce putem învăța de aici?**
-
-
-

Absența unor cuvinte precum *întotdeauna* sau *necurmat* (vezi 1 Tesaloniceni 1:2) ne lasă să înțelegem că bucuria și recunoștința la care Pavel face referire aici au întrecut bucuria și recunoștința pe care le simțea de obicei atunci când se ruga pentru tesaloniceni. Ele apar ca reacție imediată la veștile aduse de Timotei.

Ce anume mai lipsea credinței lor (1 Tesaloniceni 3:10)? Contextul imediat nu ne oferă nicio lămurire în această privință. Dar contextul mai larg ne arată că preocuparea lui Pavel pentru credința lor era mai degrabă de ordin practic decât teologic. Capitolele 4 și 5 ne arată că ei aveau nevoie să își pună viața în acord cu convingerile lor. Ei aveau dragoste și credință, chiar erau tari în credință, însă, din ultima parte a epistolei, reiese că mai aveau mult de crescut.

De ce este rugăciunea atât de importantă în umblarea noastră cu Domnul? Cât timp petreci în rugăciune? Ce îți spune răspunsul la această întrebare despre importanța pe care o acorzi rugăciunii? Ce poți face pentru a-ți consolida viața de rugăciune?

Faptele cu cele din 1 Tesaloniceni, se pare totuși că, atunci când Timotei a plecat spre Tesalonic, Sila nu reușise încă să ajungă la Pavel. Ei aveau să se reîntâlnească ulterior, la sosirea lui Pavel în Corint (compară Faptele 17:15 cu 18:5). Prin urmare, Pavel era din nou singur într-o cetate idolatră, lipsit de orice părtășie creștină (Faptele 17:16). Totuși el a fost dispus să se sacrifice, din dorința de a primi vești despre prietenii lui din Tesalonic.

Pavel i-a încredințat lui Timotei trei sarcini care trebuie să se regăsească, de altfel, în orice relație creștină. În primul rând, Timotei trebuia să-i întărească și să-i îmbărbăteze pe credincioși (1 Tesaloniceni 3:2). Cuvântul pentru „a întări” e sinonim cu „a consolida” și „a susține”. Cuvântul „a îmbărbăta” înseamnă a încuraja pe cineva prin a ne alătura lui ca să îl susținem. Pavel nu a putut merge la Tesalonic, dar i-a cerut lui Timotei să facă ceea ce-și dorea foarte mult să facă personal – să le spună cuvinte de încurajare și de susținere, ca să-și păstreze credința în Isus în perioada dificilă prin care treceau. El a vrut și ca Timotei să afle detalii despre situația lor. Ce se întâmplase în absența lui? Cum făceau față situației? Cum făceau față ispitelor? *Întărirea, îmbărbătarea și preocuparea pentru experiențele de viață ale celorlalți* sunt cele trei elemente fundamentale ale relațiilor dintre credincioși.

De discutat: Relațiile puternice și încurajatoare dintre credincioși fac parte din planul lui Dumnezeu de înfrângere a puterii păcatului din lumea aceasta și din viețile noastre. Ce anume face ca relațiile dintre noi să fie atât de puternice?

3. APLICĂ!

Întrebări pentru meditație

1. Ce relatări din Biblie exemplifică acest tip de relații spirituale dintre credincioși?

2. Ce putem descoperi despre relația lui Pavel cu credincioșii din modul în care îi salută și din lista cu nume din ultimul capitol din Romani? Studiază această listă și notează dacă erau bărbați sau femei, naționalitatea și ocupația lor.

3. Pornind de la comentariile lui Pavel din 1 Tesaloniceni 3:11-13, identifică scopul final al relațiilor dintre credincioși.

Întrebări aplicative

1. Pavel a călătorit foarte mult, iar numele pe care le menționează în diferite părți ale epistolelor sale ne demonstrează că avea relații apropiate

A doua venire a lui Isus este un stimulent puternic pentru creșterea spirituală. Orice faptă de abuz sau oprimare va fi adusă la judecată. Orice faptă de dragoste sau bunătațe va fi apreciată și răsplătită (vezi și Matei 10:42). Aceasta înseamnă că fiecare faptă săvârșită în viața aceasta, oricât de mică ar fi, are un sens în planul general al evenimentelor.

Tot la fel de important pentru Pavel este și faptul că revenirea Domnului Isus este evenimentul glorios în care familiile și prietenii se vor reuni, relațiile astfel restabilite dăinuind veșnic în virtutea meritelor Mântuitorului. Relațiile creștine nu sunt temporare. Ele sunt destinate să dureze pentru totdeauna.

6. Citește 1 Tesaloniceni 3:11-13. Ce cereri include Pavel în rugăciunile sale pentru tesaloniceni după sosirea lui Timotei?

Pasajul acesta seamănă foarte mult cu rugăciunea de binecuvântare rostită la încheierea unui serviciu divin de închinare. Dorința lui Pavel este să se întoarcă în Tesalonic și să suplinească ceea ce îi lipsea bisericii (vers. 10), dar, întrucât nu poate să se întoarcă, nu îi rămâne decât să se roage ca Dumnezeu să-i ajute să crească mereu în dragoste față de membrii bisericii și față de semeni, în general. Dragostea aceasta va fi o trăsătură importantă de caracter la revenirea Domnului Isus.

În comentariul lui Pavel din versetul 13, afirmația că Isus va veni „împreună cu toți sfinții Săi” este oarecum neclară. În Noul Testament, cuvântul *sfinți* face în mod normal referire la oameni. Pe de altă parte, textele din Noul Testament referitoare la a doua venire afirmă, de regulă, că Isus va fi însoțit de îngeri și nu de oameni (Matei 24:30,31; Marcu 8:38; 13:27). Atunci, cine sunt „sfinții” amintiți în acest verset?

Pentru a găsi răspunsul trebuie să observăm că Pavel preia aici limbajul din Zaharia 14:5 și îl aplică la a doua venire a lui Isus. În Vechiul Testament, „sfinții” sunt cunoscuți mai bine sub denumirea de *îngeri* (vezi și Deuteronomul 33:2, și Daniel 7:10). În Noul Testament însă, cuvântul *sfinți* capătă un sens nou: sfinții sunt oamenii care au primit neprihănirea lui Isus. Totuși, în 1 Tesaloniceni 3:13, Pavel se întoarce la definiția din Vechiul Testament a cuvântului *sfinți* ca ființe angelice care stau în prezența lui Dumnezeu. Ei sunt cei care Îl vor însoți pe Domnul Isus cu ocazia revenirii Sale pe pământ.

cu oameni din toate clasele sociale. Câte persoane din biserica ta cunoști? Ce poți face pentru a le cunoaște mai bine?

2. Comentariile lui Pavel din 1 Tesaloniceni 3:10 ne arată că rugăciunea pentru prieteni este un alt element esențial al relațiilor cu frații și cu surorile de credință. Pentru ce persoane din biserica ta te rogi? Cum te-a ajutat rugăciunea să crești în credință? Cum i-a ajutat să crească în credință pe cei pentru care te-ai rugat?

3. Ce poți face în biserica ta pentru a contribui la stabilirea de relații creștine puternice între membri?

4. ILUSTREAZĂ!

Activitate: Citește-le membrilor grupei tale următorul fragment scris de poetul englez John Donne (1572-1631), apoi întreabă-i pe cei din grupă ce le spune fragmentul acesta despre viață, despre moarte și despre comunitate. Sunt afirmațiile poetului exagerate? Discutați-le în lumina studiului de săptămâna aceasta.

„Biserica este ... universală și tot la fel sunt toate acțiunile ei; tot ce face ea le aparține tuturor. Când botează ... , acțiunea aceasta mă privește, întrucât ... acela [cel botezat] este astfel conectat la trupul al cărui cap este și capul meu și este altoit în trupul al cărui membru sunt și eu. Iar când înmormântează un om, acțiunea aceasta mă privește: toată omenirea are un singur autor și formează un singur volum ... Niciun om nu este o insulă de sine stătătoare; fiecare om este o bucată dintr-un continent, o parte a întregului. Dacă marea îi smulge un bulgăre de pământ, Europa este împuținată, așa cum ar fi orice fâșie de pământ, ori moșia prietenilor tăi, ori a ta; moartea oricărui om mă micșorează pe mine, fiindcă mă aflu cuprins în omenire, și de aceea niciodată să nu întreb pentru cine bat clopotele. Pentru tine bat.” – John Donne, *Devotions Upon Emergent Occasions*, pag. 107-109

„Sosirea lui Sila și a lui Timotei din Macedonia, în timpul șederii lui Pavel la Corint, l-a bucurat foarte mult pe apostol. Ei i-au adus «vești bune despre credința și dragostea» acelor care primiseră adevărul în timpul prime vizite a solilor Evangheliei la Tesalonic. Inima lui Pavel era plină de dor după acești credincioși, care, prin încercări și împotriviri, îi rămăseseră credincioși lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, pag. 255

„Iubirea adevărată, de origine cerească, nu este instabilă și egoistă. Ea nu depinde de laudele oamenilor. Inima celui care primește harul lui Dumnezeu este întru totul plină de dragoste față de Dumnezeu și față de aceia pentru care a murit Domnul Hristos. Eul său nu luptă pentru a fi apreciat și recunoscut. Un asemenea credincios nu-i iubește pe semenii lui doar pentru că aceștia îl iubesc și îi împlinesc dorințele sau pentru că îi apreciază meritele, ci pentru că sunt proprietatea răscumpărată a lui Isus Hristos. Dacă motivele, cuvintele sau faptele lui sunt înțelese sau interpretate greșit, el nu se supără, ci continuă să se comporte la fel. El este bun, atent și serios, are o părere umilă despre sine și totuși este plin de speranță, încrezându-se întotdeauna în mila și în dragostea lui Dumnezeu.” – Idem, *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 101, 102

Întrebări pentru discuție

1. Ellen White folosește expresia „aceia pentru care a murit Domnul Hristos”. La cine se aplică? La toți oamenii sau numai la cei credincioși? Dacă Isus a murit pentru toți, de ce nu sunt mântuiți toți?
2. Cât de importantă este relația cu un frate de credință pe care dorim să-l sfătuim sau să-l muștrăm? Ce putem învăța din exemplul dat de Pavel în pasajul studiat?
3. Dragostea și grija lui Pavel pentru credincioșii din Tesalonic este o ilustrare a iubirii lui Isus. Dragostea este un factor esențial, ea înmoaie și deschide inimile oamenilor pentru a primi harul lui Dumnezeu. Cum putem învăța să-i iubim pe oameni mai mult și să ne exprimăm iubirea?

Rezumat: În 1 Tesaloniceni 2:13 – 3:13, Pavel descrie evenimentele desfășurate și emoțiile simțite între momentul în care a fost nevoit să plece din Tesalonic și momentul în care Timotei sosește în Corint cu vești despre biserică. Accentul principal al capitolului cade pe atașamentul profund al lui Pavel față de credincioșii din Tesalonic.

Drumul înapoi, spre casă (1)

Verusca are mai mulți frați care au devenit adventiști. Ei vorbeau deseori despre noua lor credință. Deși lucrurile pe care ei i le spuneau păreau adevărate, Verusca nu își dorea o religie care nu-i dădea voie să danseze, să bea și să facă alte lucruri care îi plăceau. Dar frații ei nu s-au resemnat, ci au continuat să-i vorbească despre credința lor.

Marques, un prieten al fraților ei, venea deseori în vizită pe la ei. Și el vorbea despre Dumnezeu și a invitat-o să studieze Biblia împreună. Pe Verusca nu o interesa studiul Bibliei, dar pentru că Marques insista, fata a acceptat. A observat atunci că el Îl iubea foarte mult pe Dumnezeu. Totodată a descoperit că era plăcut să asculte despre Dumnezeu.

După câteva luni de studiu, Marques a invitat-o la o evanghelizare. Verusca a tot refuzat, însă, în cele din urmă, a acceptat și a mers la câteva prezentări, dar nu a răspuns la apelurile pentru predarea vieții.

După un timp, a înțeles că nu putea fugi de Dumnezeu. Și-a amintit cât de furioasă a fost mama când băieții deveniseră adventiști și se temea de reacția ei. Într-o dimineață de Sabat, Verusca s-a trezit devreme și s-a îmbrăcat fără zgomot, sperând să se strecoare afară din casă înainte să o vadă mama și să o întrebe unde pleacă. Dar mama a văzut-o și a întrebat-o:

- Unde pleci?
- La biserică, i-a spus ea cu sinceritate.
- Ce biserică? a insistat mama.
- Biserica Adventistă.
- Dacă te duci acolo, să nu te mai întorci! i-a spus mama ei furioasă.

Verusca și-a pierdut curajul, s-a schimbat de haine, s-a așezat pe verandă și a început să plângă. Fratele ei a observat-o și i-a spus:

- Mama nu te poate salva; numai Dumnezeu te poate salva.

Verusca a rămas pe verandă și se frământa. Și-a amintit textele biblice pe care i le citise Marques despre ce înseamnă să-L urmezi pe Dumnezeu. Cuvintele fratelui ei, „numai Dumnezeu te poate salva”, îi răsuna în minte.

Deodată s-a ridicat, a intrat în camera ei și s-a îmbrăcat pentru biserică. În timp ce ieșea din casă, mama ei i-a spus:

- Ia-ți ce e al tău și să nu te mai întorci.

Acum ce să fac? s-a întrebat Verusca. Nu avea bani și nu avea unde să se ducă dacă mama o dădea afară din casă. Pe tatăl ei nu-l interesa religia și lui nu îi păsa ce făcea ea cu viața ei. (Se va continua săptămâna viitoare.)

Verusca de Paiva trăiește în Lunbongo (Angola).

IULIE

1. D. Geneza 50:20
2. L. Evrei 11:27
3. M. Iosua 1:9
4. M. Daniel 1:8
5. J. 1 Samuel 16:7
6. V. Estera 4:16
a. s. B. 21:01; CT. 20:53; IS. 21:08; MS. 21:16; SM. 21:17; DJ. 21:13; AR. 21:28
7. S. Ioan 13:23
a. s. B. 21:00; CT. 20:52; IS. 21:08; MS. 21:16; SM. 21:16; DJ. 21:12; AR. 21:28
8. D. Galateni 1:15,16
9. L. Luca 2:19
10. M. Apocalipsa 4:11
11. M. Isaia 66:23
12. J. Iosua 14:12
13. V. 1 Corinteni 16:13
a. s. B. 20:57; CT. 20:49; IS. 21:04; MS. 21:13; SM. 21:13; DJ. 21:09; AR. 21:25
14. S. Isaia 28:21
a. s. B. 20:57; CT. 20:49; IS. 21:04; MS. 21:12; SM. 21:13; DJ. 21:09; AR. 21:24
15. D. Deuteronomul 30:19
16. L. Luca 6:27
17. M. Matei 16:18
18. M. Ieremia 25:32
19. J. Matei 15:8
20. V. 2 Timotei 4:3
a. s. B. 20:52; CT. 20:44; IS. 20:58; MS. 20:07; SM. 21:08; DJ. 21:04; AR. 21:19
21. S. 1 Timotei 2:15
a. s. B. 20:51; CT. 20:43; IS. 20:57; MS. 21:06; SM. 21:09; DJ. 21:03; AR. 21:18
22. D. Matei 14:31
23. L. Apocalipsa 3,20
24. M. Romani 8:32
25. M. Ioan 15:5
26. J. 1 Tesalonicieni 4:17
27. V. Iacov 1:2,3
a. s. B. 20:45; CT. 20:37; IS. 20:51; MS. 20:59; SM. 21:01; DJ. 20:57; AR. 21:11
28. S. Proverbele 13:10
a. s. B. 20:44; CT. 20:36; IS. 20:49; MS. 20:58; SM. 21:00; DJ. 20:56; AR. 21:10
29. D. Psalmii 130:3
30. L. Isaia 12:2
31. M. Geneza 2:1

AUGUST

1. M. Ioan 19:30
2. J. Apocalipsa 21:6
3. V. Romani 8:1
a. s. B. 20:37; CT. 20:29; IS. 20:41; MS. 20:50; SM. 20:53; DJ. 20:49; AR. 21:02
4. S. 1 Ioan 3:2
a. s. B. 20:36; CT. 20:28; IS. 20:40; MS. 20:49; SM. 20:52; DJ. 20:48; AR. 21:01
5. D. Luca 17:5
6. L. Apocalipsa 3:11
7. M. Marcu 4:39
8. M. Matei 7:24
9. J. Iacov 1:21
10. V. Efeseni 1:16
a. s. B. 20:27; CT. 20:19; IS. 20:31; MS. 20:40; SM. 20:43; DJ. 20:39; AR. 20:52
11. S. Isaia 63:9
a. s. B. 20:26; CT. 20:18; IS. 20:29; MS. 20:39; SM. 20:42; DJ. 20:38; AR. 20:51
12. D. Psalmii 16:11
13. L. Filipeni 1:6
14. M. Faptele 20:35
15. M. 1 Ioan 4:18
16. J. Matei 19:26
17. V. Matei 26:39
a. s. B. 20:17; CT. 20:09; IS. 20:19; MS. 20:29; SM. 20:33; DJ. 20:29; AR. 20:41
18. S. Psalmii 31:23
a. s. B. 20:15; CT. 20:07; IS. 20:17; MS. 20:27; SM. 20:31; DJ. 20:27; AR. 20:39
19. D. Psalmii 30:5
20. L. Fapte 1:9
21. M. Isaia 43:4
22. M. Galateni 2:20
23. J. Psalmii 147:4
24. V. Matei 18:21
a. s. B. 20:05; CT. 19:57; IS. 20:07; MS. 20:17; SM. 20:21; DJ. 20:17; AR. 20:29
25. S. Matei 26:67
a. s. B. 20:04; CT. 19:56; IS. 20:05; MS. 20:15; SM. 20:20; DJ. 20:16; AR. 20:27
26. D. Matei 27:54
27. L. Matei 14:31
28. M. Matei 17:8
29. M. Iacov 4:6
30. J. 1 Corinteni 13:8
31. V. Psalmii 91:4
a. s. B. 19:53; CT. 19:45; IS. 19:53; MS. 20:04; SM. 20:09; DJ. 20:05; AR. 20:16

SEPTEMBRIE

1. S. Psalmii 145:5,6
a. s. B. 19:52; CT. 19:44; IS. 19:51; MS. 20:02; SM. 20:08; DJ. 20:04; AR. 20:14
2. D. Romani 8:25
3. L. Romani 12:1
4. M. 1 Împărați 18:21
5. M. Ioan 8:44
6. J. 2 Împărați 4:40
7. V. Exodul 15:2
a. s. B. 19:41; CT. 19:33; IS. 19:40; MS. 19:51; SM. 19:57; DJ. 19:53; AR. 20:03
8. S. Psalmii 90:2
a. s. B. 19:39; CT. 19:31; IS. 19:38; MS. 19:49; SM. 19:55; DJ. 19:51; AR. 20:01
9. D. Maleahi 3:2
10. L. Ioan 7:37
11. M. Cânt. Cânt. 7:10
12. M. Psalmii 34:18
13. J. 1 Corinteni 16:13
14. V. Matei 6:26
a. s. B. 19:28; CT. 19:20; IS. 19:26; MS. 19:37; SM. 19:44; DJ. 19:40; AR. 19:49
15. S. Psalmii 103:13
a. s. B. 19:26; CT. 19:18; IS. 19:24; MS. 19:35; SM. 19:42; DJ. 19:38; AR. 19:47
16. D. Galateni 2:20
17. L. Ioan 1:9
18. M. Apocalipsa 12:11
19. M. Ioan 14:6
20. J. 1 Ioan 4:
21. V. Exodul 20:8
a. s. B. 19:15; CT. 19:07; IS. 19:11; MS. 19:23; SM. 19:31; DJ. 19:27; AR. 19:35
22. S. Apocalipsa 1:17
a. s. B. 19:13; CT. 19:05; IS. 19:09; MS. 19:21; SM. 19:29; DJ. 19:25; AR. 19:33
23. D. Apocalipsa 1:19
24. L. Apocalipsa 2:14
25. M. Apocalipsa 2:10
26. M. Apocalipsa 2:11
27. J. Matei 5:16
28. V. Apocalipsa 2:16
a. s. B. 19:02; CT. 18:54; IS. 18:57; MS. 19:10; SM. 19:18; DJ. 19:14; AR. 19:22
29. S. Apocalipsa 2:12
a. s. B. 19:00; CT. 18:52; IS. 18:55; MS. 19:08; SM. 19:16; DJ. 19:12; AR. 19:20
30. D. Apocalipsa 2:17